

Nr 133.

Av herr **Vahlstedt**, i anledning av Kungl Maj:ts framställning om anslag för understödjande av idrotten.

I åttonde huvudtiteln och punkten nr 233 har Kungl. Maj:t begärt ett extra anslag av 110,000 kronor för understödjande av idrotten. Detta innebär en höjning av det belopp, som har utgått under de närmast föregående åren för samma ändamål, med 20,000 kronor.

I sin motivering för anslaget säger chefen för ecklesiastikdepartementet bl. a. följande: "Den betydelsefulla ställning idrotten numera intager för vida kretsar av vårt folk och dess stora värde såväl i och för sig för den enskilde idrottsutövarens sunda utveckling i fysiskt och i viss mån även i psykiskt avseende som därigenom även för folkhälsan göra det enligt min mening berättigat att för densamma ifrågasätta ett ökat understöd från det allmännas sida."

Denna uppfattning om idrotten som danare av kroppsligt och själsligt sunda och starka medborgare, vilken kommer till synes i det citerade, torde vara den främsta orsaken till statsmakternas stödjande av idrotten.

Emellertid har särskilt under de senare åren den uppfattningen alltmera framträtt och vunnit anhängare, att många slag av idrott eller s. k. idrott långt ifrån att vara en fostrare av fysiskt och psykiskt starka och sunda människor i stället är ett hinder för en dylik fostran. Att även många av riksdagens medlemmar fördöma vissa slag av idrott, därom vittnade det välvilliga mottagande, som min under förra året väckta motion om förbud mot offentlig boxning fick av en överväldigande majoritet i andra kammaren. Även från läkarehåll har icke saknats röster, som ha fördömt vissa slag av idrott.

Därest uppfattningen om den allmänna idrottens välsignelsebringande verkningar hade varit riktig, borde ju givetvis detta ha givit det resultatet, att idrottsmannen i regel vore en bättre och dugligare medborgare än den, som icke har övat idrott. Många torde dock i likhet med undertecknad ha gjort den erfarenheten, att idrottsmannen ej sällan blir en spelare, som det är ytterst svårt att kunna intressera för något annat än idrottsspelet. I många fall lämnar han varje nyttig sysselsättning för att bli yrkesspelare.

Att offra betydande belopp av statsmedel på sammanslutningar, vilka icke blott, enligt undertecknads mening, sakna det välgörande inflytande, man på en del håll velat tillerkänna dem, utan i stället utöva en i många fall skadlig verksamhet, synes vara oriktigt.

Bihang till riksdagens protokoll 1925. 4 saml. 32 häft. (Nr 133—138.)

Givetvis avser det i denna motivering framförda klandret av vissa slag idrott icke gymnastikföreningarna, vilka i allmänhet icke hänföras till idrott. Av egen erfarenhet känner undertecknad det synnerligen välgörande inflytande, som gymnastiken utövar, varför ett gynnande av densamma genom ökat anslag synes vara välbefogat.

Det är icke heller undertecknads uppfattning, att all idrott är värd samma fördömelse. Men då anslaget utgått till föreningar, som torde utgöra huvudorganisationer för idrottsrörelsen, skulle det säkerligen möta svårigheter att särskilt utpeka och avskilja de föreningar, vilkas verksamhet icke borde understödjas med statsmedel. Det synes också, att de nämnda huvudorganisationerna själva böra ha skyldigheten att från sig avskilja dekadensföreteelserna, innan statsunderstöd erhålles.

Som ett skäl för avslag på denna motion torde komma att anföras det förhållandet, att riksdagen så sent som förra året avlog en liknande motion. Det är dock ovisst, om motionen blivit avlagen i andra kammaren, därest votering hade blivit begärd. Från flera håll uttalades sympati för motionen och beklagades, att motionären ej krävde votering. Dessutom består ju andra kammaren i år i stor utsträckning av nya män, som icke äro bundna av föregående beslut.

Med stöd av det anförda får jag härmed vördsamt anhålla,

- 1) att riksdagen ville avslå Kungl. Maj:ts förslag i punkten 233 i åttonde huvudtiteln, evad det avser att främja annan idrott än gymnastik,
- 2) att riksdagen täcktes bevilja 50,000 kronor, att efter Kungl. Maj:ts prövning tilldelas föreningar, som med uteslutande av annan idrott öva gymnastik eller verka för gymnastikens främjande
samt att riksdagen således vid bifall till ovanstående måtte sänka det av Kungl. Maj:t begärda anslaget under berörda punkt 110,000 med 60,000 till 50,000.

Stockholm den 22 januari 1925.

Carl Vahlstedt.